

Satul meu

Val

Prin satul meu ce-l port de ani în gând
La fel cum se gătea în primăveri,
Mă furișez adesea ascultând
Bobocii alintați de-un soare blând
Cum se deschid de bucurie-n meri;

Cobor apoi pe râu, din deal, izvor,
Doar să clătesc în ape cristaline,
Stârnind mireasma pâinii din cuptor,
A morii piatră, ca să mă strecur
Prin lanul verde, crud, iarăși în mine;

Ieri dimineață roua m-a trezit
Când îmbăia de zor o ciocârlie,
Dormeam pe câmp trifoii proaspăt cosit,
Însă un nor spre casă m-a gonit
Și cât de-aproape-am fost atunci de glie;

Iar ca s-ajung mai repede în sat,
Într-a fântânii roată m-am rotit
Și-n stropii căzuți de ploaie m-am uscat
Pe lutul prispei ce l-am încălțat
Când prima oară-n viață am pășit;

Dar astăzi, între Lună și-ntre Soare,
Mă legăn în clopotnița bătrână
Vestind în bronz de clopot sărbătoare:
E vineri, este "Vinerea cea mare"
Când cuiu-a sângerat în a Lui mână;

De Paști însă, voi fi lângă Isus,
Din ochii Lui să mă aprind lumină,
Să ard încă un an pe unde-s dus,
Rugându-L să mă ia acolo sus
Când lacrimile cerii-mi se termină,

Acolo unde dorul nu mai doare
Și lanul cântă doinele la nai,
Acolo unde dragostea izvoare
Și merii mei se bucură în floare,
În satul ce e gura mea de rai.

Valeriu Cercel